

אילו נכלא השבוע שנית בגלל סירובו לשרת בשטחים הכבושים, לא היו הרדיו והטלוויזיה מדווחים על כך. כי סרן (מיל') מאיר עמור (משמאל) הוא אחד מאנשי "יש גבול"

פז סרנסקי, העולם הזה

עמור במודעת "יש גבול" אוני לא מניף דגל

לדבריו לא עלתה המישפחה ארצה בגלל ציונות או בגלל משיחות: "סיפור העלייה המשיחית מצוץ מהאבן. כשהמשיח בא לא מחכים 14 שנה!" מאיר אינו מאמין שהוריו היו ציונים כמוכח המקובל של המילה, כמונחים של מרכז ומיזרח-אירופה. ב-1948 קמה מדינת-ישראל, ועבר שינוי על היחסים בין היהודים לבין מדינת-ערב. היתה ליהודים אפשרות לעלות לארץ-ישראל, ונוסף על זה היו שם הרבה שליחים, שהטיפו לעלייה. "אמי ו'ל סיפרה שכשבאו השליחים הראשונים ב-1949, גירשו אותם היתה דים מהעיר. אבל התהליך נמשך והתי-ארץ, ובסופו היתה עלייה המונית לא-רץ".

הוא מאמין שלקשר של היהודים לארץ היה אלמנט דתי. "היה להם קשר לירושלים. אבא שלי רצתה לעלות לירושלים, לא לישראל".

ההקבצה הנמוכה יותר, וכל הילדים לא-מהשכונה נמצאים בהקבצה א'. ההורים של ילדי-השכונה עשו או הפי-גנה נגד ההקבצות השרירותיות, והי-הנהלה ניפנפה בשם שלי. היא אמרה שאין אפליה. עובדה: מאיר עמור נמצא בהקבצה א'. אבל הם לא אמרו להם שביחד איתי בהקבצה היו תלמידים גרועים הרבה יותר מאלה שהיו בהק-כצה ב'".

או, לדבריו, עדיין לא היה מודע לכך שזה סיפור ערתי. הוא זוכר רק שדובר על אפליה.

מאיר סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון בטיבעון וקיבל שם את תעודת-הבגרות שלו.

משם הוביל אותו מסלול-חייו אל הצבא. את השנה הראשונה שלו כצה"ל בילה בקורס-חובלים, אך כעבור שנה החליט שזה לא מעניין אותו, והתגרב לסירת-גולני. במסגרת חיל זה עבר

סרן עמור בשרות אוני לא פאציפיסט

השנים היו בין הקצינים לא מעט שיחות על נושאים פוליטיים. "אני גם שמאל וגם מיזרחי, ויש לי גם טענות נגד הקיבוצים. כמשך תקופה מסוימת הייתי חבר תמ"י, והחברים שלי ליחידה היו מופתעים מזה שאני מתקיף אותם משמאל ולא מימין, כי הם חשבו שתמ"י זה משהו ערתי-ימני".

"אני לא ילד שקט"

ב כל תקופה מסוימת היתה מגי-עה ליחידת-המילואים קבוצת-חייר-לים חדשה, וקציני-החטיבה היו משב-צים אותם לפלוגות השונות. מאיר נז-כר בישיבת מפקדי-פלוגות כזאת, שבה שוכצו חיילים. הוא שם לב לכך שהק-צינים מתברחים ביניהם, ותוך כרי-הת-ברחות שולחים את כל החיילים המיד-רחיים למפקדים המיזרחיים, ואת כל החיילים האשכנזיים למפקדים האשכ-נזיים.

"הייתי המום ואמרתי להם שיפסיקו, או שאני עוזב את הישיבה. היה פתאום קטע, כשהוויכוח החברתי נחשף כע-שייה יומיומית. אני חושב שאז החליט המג"ד שהוא לא רוצה אותי אצלו כג-דוד".

"ואני מודה שאני לא האדם הכי נוח בעולם. אני לא ילד שקט. כשיש לי משהו לומר, אני אומר.

אז, בשלב מסויים, החליטו שלא משלבים אותי יותר מ"פ בגרוד. אמרו לי שיש לי קומוניקציה לא-טובה עם האנשים, והועברתי ליחידה אחרת. טענתי שזו הרוחה".

כשהתחילה האינתיפאדה, לא היה מאיר משובץ ביחידה מסוימת. אז קי-בל צרניוס לחודש פברואר, לשרות בשטחים הכבושים. "סירבתי", הוא אר-מר, "ואני חושב שאילו הייתי ביחידה המקורית שלי, היתה לי בעייה גדולה הרבה יותר אם לסרב".

הוא נשפט ל-21 ימי-אסר ונשלח לכלא-מגידו. בכלא מצא שרוב האי-סרים הם מיזרחיים והבין שרובם, בע-צם, מסרבים לשרת בצבא, לא בשטחים. בכלא לא נתקל בבעיות מיוחדות ענת פרוטמי (המשך בעמוד 28)

הורים ולהביא אותם למודעות, כדי שישנו את חינוך ילדיהם.

דוקטור כח"ל, בתחום הסוציולוגי. הי-נושא המעניין אותו: ניתוח סוציולוגי לעלייה של יהדות צפון-אפריקה לי-ש-ראל.

אין הוא מתכוון לרדת מהארץ: "אני לא רוצה לגור במקום אחר. אני רוצה לגור פה. פה נולדתי ופה אני חלק מהעניין". הוא גם לא מתכוון להיות פעיל פוליטי. זה משעמם אותו.

במהלך שרות-המילואים שלו קיבל מאיר רגת סרן והמשיך לשמש בתפ-קיד מפקד-פלוגה. במילחמת-הלבנון הספיק לשרת ארבע פעמים במילואים. ביחידת-המילואים שלו מורכב רוב סגל-הפיקוד מבני-קיבוצים, ובמשך

קורס-קצינים, והיה במשך תקופה מסו-ימת מדרך כבה"ד 1, בית-הספר לק-צינים. אחר-כך חזר לחטיבת-גולני וס-יים שלוש שנות שרות בקבע, בדרגת בקריית-טיבעון. כשהוא מזכיר זאת הוא מוסיף בציניות: "גם לטיבעון יש הש-חורים שלה".

את המודעות החברתית שלו רכש במהלך השנים, והיא התחילה ברמות שונות.

"אני רוצה לגור פה"

כ שהייתי ילד כנייה ה' או ו', ופתאום התברר שכל הילדים מהש-כונה, חוץ ממני, נמצאים בהקבצה ב',

העלייה לארץ, אבל הם סבלו פה, והיו אומרים שצריך לסכול בשקט".

מאיר (33), אדם בעל מודעות חב-רתית גבוהה במיוחד, בילה את ילדותו בקריית-טיבעון. כשהוא מזכיר זאת הוא מוסיף בציניות: "גם לטיבעון יש הש-חורים שלה".

את המודעות החברתית שלו רכש במהלך השנים, והיא התחילה ברמות שונות.

"אני רוצה לגור פה"

כ שהייתי ילד כנייה ה' או ו', ופתאום התברר שכל הילדים מהש-כונה, חוץ ממני, נמצאים בהקבצה ב',

במארוקו חיה המישפחה במתכונת-חיים שונה מזו המוכרת והמקובלת כאן. שם חיו בחמולות מישפחתיות גדולות, במיבנים משותפים. בדיקה שערך מאיר גילתה שמישפחתו חיה באותו הכפר הקטן לפחות 400 שנה. אופיי-המגורים והמיקום הכתיבו אורח-חיים כפרי. ככ-עלות המישפחה היו שיטח-אירמה, שאותם החכירו לערבים בסביבה. אכיו היה סנדלר במיקצועו והתפרנס מת-קוני-נעליים בכל האזור. "שם התפר-נסו ככבוד ממה שהיה. לא היה הרבה, אבל התפרנסו ככבוד. שם אבא שלי ידע בדיוק מה צריך לעשות כדי לפרנס את המישפחה. פה, כשכבאו לארץ, הוא לא ידע מה לעשות. פה הכבוד האישי נהרס ונעלם.

"הם, אומנם, לא הביעו צער על